

Svět je naším odrazem

Často máme tendenci si myslet, že jsme na tomhle světě jediní, nebo jedni z mála, kdo tolik trpí. Někde ve skrytu duše sice víme, že každý člověk má nějaké to trápení, že všichni něco řešíme, ale přesto když potkáváme lidi venku na ulici či v MHD, nepřemýšlíme o tom, že všechny z nich něco trápí. Když někdo jede zamračený ráno do práce, možná si i pomyslíme: „Ten člověk vůbec nemá radost ze života, a to se mu určitě ani nic tak hrozného neděje!“

Když jedu MHD já, nikoho asi nenapadne, že ta mladá drobná žena, která má takový „rozkošný ksichtík“, jak mi spousta lidí řekla, a vlasy jako zapadající slunce, trpí ve skutečnosti sociální fobií, panickou poruchou a život jí komplikuje momentálně i spousta dalších věcí okolo.

Občas se také najdou lidé, kteří mají tendenci naše problémy zlehčovat, anebo naopak až moc dramatizovat. Jako by jen hrstka lidí věděla, jak se doopravdy cítíme, jako by to jen hrstka lidí vůbec chápala. Pokud se teda někdo takový vůbec najde... A totéž platí i o nás.

Kolikrát máme pocit, že někoho chápeme a že mu dáváme tu nejlepší radu, ale na toho člověka jako by to nezabíralo, nebo ještě hůř – rovnou se proti nám vyhraní s tím, že mu vůbec nerozumíme.

Je snad mezi námi všemi nějaká neviditelná bariéra? Něco, co nám brání se navzájem vidět a porozumět si?

Já si myslím, že jedinou bariérou jsme my sami, protože často zapomínáme následovat světlo stejně, jako slunečnice následuje slunce.

Slunečnice se nedívá na svůj stonek tak, jako se my lidé díváme na své vlastní problémy. Neohlíží se za sebe, aby hleděla na vlastní stín pochybností, který ji pronásleduje. Slunečnice se dívá vzhůru a následuje jen světlo. Ať je zrovna jasno nebo zataženo, vždy ho vidí. Není divu, že je tak vysoká a její stonek je tak silný! Ona sama se stává světlem, malým sluníčkem tady na zemi.

Říká se, že svět je odrazem nás samotných. Znamená to tedy, že můžeme změnit celý svět?

Ano i ne. Svět nezávisí na jednom jediném člověku, ale na tom jednom člověku závisí to, jak ten svět uvidí. Proto jsou mezi námi optimisté i pesimisté. Protože ačkoliv se všichni dívají na ten stejný svět, každý ho vidí jinak.

Pokud tedy i my budeme následovat neúnavně své vnitřní světlo, nejen, že i ten náš pomyslný stonek bude silnější a statnější, naše vlastní problémy se stanou menšími a slabšími a uvidíme paprsky světla i tam, kde jsme je do té doby neviděli, ale sami se navíc staneme světlem pro ostatní. Ti potom už jen musí, stejně jako my, zvednout hlavu vzhůru.

Nemůžeme pomoci ostatním, dokud se sami ohlížíme za svým stínem. Nemůžeme doopravdy pochopit druhé, dokud se nenaučíme ohýbat svůj úhel pohledu. Nemůžeme vidět druhé, ani světlo, dokud se stále díváme na svůj vlastní stonek.

Myslím si, ba jsem dokonce přesvědčená, že klíčem k úspěchu není snažit se změnit svět a snažit se odstranit ze života všechny nepříjemnosti, protože život je proměnlivý, je to komplikace sama o sobě, a nelze tudíž očekávat, že bude bezproblémový a bezbolestný. Co ale očekávat můžeme, a co je tím klíčem k úspěchu, je najít světlo tam, kde je tma. Protože jen světlo uprostřed temné noci dokáže skutečně zářit!

A když se potom ráno slunce podívá na zem, vidí pole plné slunečnic. Vidí, že i v něčem tak obyčejném a nedokonalém, co jednoho krásného dne nakonec zemře, je kus světla. Protože svět je odrazem nás samotných, ať už se díváme nahoru či dolů. Protože chceme-li vidět v životě světlo, musíme v sobě najít ten paprsek naděje, který ozáří celý náš vesmír, a tím se sami stát světlem. To je důvod, proč ten komplikovaný a bolestivý život stojí za to!